

۲۰۱۹/۰۹/۱۴

م. اسحاق نگارگر

کلمه "مفت" را همیشه به خاطر داشته باشید

این یادداشت را در بیست و دوم ماه آگست سال ۲۰۱۳ میلادی نوشته بودم که اینک باز تقدیم تان میکنم. نگارگر

۲۲ آگست ۲۰۱۹ برمنگم

کلمه "مفت" را همیشه به خاطر داشته باشید اما نه برای اینکه چیزی از کسی مفت به دست آرید یا چیزی به کسی مفت بپردازید بلکه برای اینکه کلمه "مفت" روش تحقیق علمی را برای تان نشان میدهد به طوری که (میم) مخفف مشاهده است و (ف) حرف اول فکر است و (ت) نیز حرف اول تجربه یعنی شما از نخستین دروازه آگاهی که حواس باشد با جهان برخورد می کنید.

شباهت ها و اختلافات را می بینید. هر دو را در دو کتگوری باهم می آورید و حس کنجکاوی در شما بیدار می شود و از خود می پرسید:
این چه چیز است؟
چرا هست؟

چه زمانی به وجود آمده است؟
آیا به اختیار خود به وجود آمده است یا کسی آنرا به وجود آورده است؟
و آیا در به وجود آوردن آن هدفی داشته است یا نه؟
و با آن چیزهای دیگر چه شباهت یا اختلاف دارد؟

تعلیم و تربیه معاصر از همین کنجکاوی آغاز می شود و این کنجکاوی بر شاگرد نهیب میزند که خرافات را کنار بگذارد و با چشمان باز و دقت نفوذ کننده پدیده های جهان را بنگرد و آنچه را دیده است تجربه کند و در پرتو تجربه حکم صادر کند و فرضیه خود را تا سطح حقیقت انکشاف دهد و اگر پدیده مرکب است آنرا به اجزایش تقسیم کند.

به طور مثال قرن ها بحث نظری و عقلی برای ما ثابت نمی کند که آب مرکب از اکسیجن و هایدروجن است که اکسیجن در احتراق کمک می کند و هایدروجن خود قابل احتراق است اما اگر در لابراتوار تجربه کنیم اجزای ترکیب دهنده آب را می شناسیم. و اما کنجکاوی ما را به یک رشته پرسش ها می رساند که دست عقل و تجربه هر دو از آن کوتاه است و هر کس در آن پاسخ خاص خود را دارد.

به طور مثال اگر از زن و مردی عیاش و خوشگذران بپرسیم: هدف زندگی چیست هر دو به سادگی پاسخ می‌دهند که (حالی خوش دار و عمر برباد مکن!) و یا جهانگردی به نام شیخ سعدی برای ما می‌گوید:

به هیچ یار مده خاطر و به هیچ دیار که بر و بحر فراخ است و آدمی بسیار. اینها مواردی است که دست عقل و تجربه از آن کوتاه است و اگر انسان باورداشت های خود را حقیقت مطلق تصور کند کمر به دشمنی با دیگران می‌بندد و اگر ببخداست می‌خواهد همه خدا باوران را از دم تیغ بکشد و با هر چه نامش دین است مخالفت می‌ورزد و اگر دیندار است شعارش همین است که تخم کفر و بیدینی را از جهان براندازد و اگر به یک ملای بسیار متعصب بگویی: فرض کنیم که تو تمام جهان را به دین خود آوردی و به زور شمشیر و تازیانه ریشه تمام گناهان را در جهان سوختادی در حقیقت این جهان را به روز محشر بدل میکنی و کارِ قضاوت آن جهانی را از دست یک قاضی دادگر و عادل که خدا باشد می‌گیری و تو خود کسی هستی که قضاوت تو آمیخته به قهر و انتقام گیری است.

در این گونه موارد مصلحت در این است که با مولانا و دیگر عرفا هم‌نظر شویم که:

تا قیامت ماند این هفتاد و دو کم نگردد مبتدع را گفت و گو

و از تعصب و سختگیری در عقیده جلوگیری کنیم که سختگیری در عقیده آن عقیده را به ایدیولوژی بدل می‌کند و ایدیولوژی غیر خود را دفع می‌کند.

ایدیولوژی مبتنی بر برتری نژاد و زبان فاشیسم است و ایدیولوژی مبتنی بر منفعت یک طبقه یعنی کارگر کمونیزم است و ایدیولوژی مبتنی بر برتری اعتقاد دینی بنیاد گرایی یا فندیمنتلیزم است. و اما حرف آخر اینکه اگر حواس و عقل و تجربه هر سه در ماندند آن وقت به منبع سوم آگاهی که وحی است می‌رسیم و مسأله بر سر این است که اگر ما یک خرد عالی و برتر را که آگاهی مطلق دارد و جهان را با قوانین الهی اداره می‌کند با ایمان به غیب که اساس هر دین آسمانی و غیر آسمانی است پذیرفته باشیم نتیجه طبیعی همین است که آن ذات مطلق نسبت به جهانی که آفریده است ناظر بی طرف نیست و راه یک زندگی معتدل را که هر فرد در آن به قناعت خاطر برسد بدون اینکه به دیگران آزار و ضرر برساند به وسیله پیامبران خود برای انسان نشان داده است و دلیلش هم این است که ما شکل ابتدایی وحی را به صورت الهام و اشراق در نزد هر انسان می‌بینیم و اگر دل را زنبور کینه و تعصب نگزد و انسان آیینة دل را از زنگ انواع تعلقات بزدايد به مقام عرفا می‌رسد که الهام و اشراق در زندگی شان بسیار متبازر می‌شود. تواتر روایت در محیط های متفاوت نیز ما را در همین جهت رهبری می‌کند که از حضرت آدم تا حضرت محمد (ص) همین یک پیام را تکرار کرده اند که خدا (ج) ایشان را به سوی خود خوانده و به سوی یک زندگی توأم با تقوی، رحم و مروت رهنمایی نموده است و در این مورد به گفته "کانت" اگر پای رهروان به جایی نرسد دست منکران هم به چیزی بند نیست و راه طلب همچنان باز است یعنی چنانکه "ابوسعید ابوالخیر" می‌گوید:

"کجاش جُستی که نیافتی.

"در پایان سخن باید از ابن سینا نقل کنم که انسان را از تعصب در رد و قبول عقاید باز میدارد و می‌گوید:

"دوری گن از اینکه ذکاوت و کیاست و تیرای تو از عامه مردم این باشد که اعتراض کنی و هر چیز را انکار کنی. این سبکی و ناتوانی است و تندروی تو در تکذیب آنچه هنوز برای تو روشن نشده کمتر از تندروی تو در تصدیق امر بی دلیل نیست.

تو باید به رشته توقف چنگ بزنی، هر چند که استنکار و بعید شمردن آنچه شنیده ای تو را تحریک میکند مگر اینکه دلیل بر محال بودن آن داشته باشی. پس بهتر است که امثال این سخنان را در حوزه امکان قرار دهی تا آنکه برهان آنرا مردود سازد و بدان که در طبیعت پدیده های شگفت انگیزی است، و از ارتباط میان قوای عالی فعال و قوای سافل منفعل عجایبی پدید می آید. " (ابن سینا الاشارات و تنبیهات متن عربی با ترجمه فارسی از دکتر حسن ملکشاهی گفتار سوم در باره عرفان و تصوف ص ۴۹۱) انشاء الله یادداشت دیگر را سه شنبه بیست و هفتم آگست تقدیم خواهیم کرد. تا آن وقت خداوند (ج) برای تان سعادت هر دو جهان را عطا کند. نگارگر

**** * * * * *

تذکر: هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که سروده ها و مطالب دیگری از این نویسنده معزز را مطالعه کنند، میتوانند با اجرای "کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به فهرست "آرشیف" شان رهنمائی شوند.

